English Chamber Orchestra

(Daniela Caraman Fotea, 12 septembrie 2009)

Am un respect aparte faţă de reputata formaţie londoneză (funcţionând sub acest nume din 1960), un instrument sensibil, cu o carte de vizită profesională frapantă (concerte la Paris ori Dubai, Lisabona sau Dresda ş.a.), condusă în timp, de Daniel Barenboim, Jeffrey Tate, Zukerman, Sir Colin Davis, repertoriu de peste 1200 de opusuri! Cu Murray Perahia au realizat integrala concertelor pentru pian şi orchestră de Mozart.

Interesul meu se localiza şi asupra prezenţei în programul de ieri a lui **Aurelian Octav Popa**, pentru că acest MUZICIAN are un „ceva”, care la fiecare apariţie uimeşte: graţie complexităţii (în expansiune!) a repertoriului, comunicat cu o rară veridicitate stilistică, indiferent de mediul componistic ales. Concertul pentru clarinet, orchestră de cameră, cu harpă şi pian de Aaron Copland (dedicat celebrului jazz-man Benny Goodman, care a şi deţinut pentru doi ani exclusivitatea interpretării) a fost cântat de Popa la Bucureşti, alături de Orchestra simfonică radio, cu 40 de ani în urmă, chiar sub bagheta compozitorului! Aurelian Octav Popa a demonstrat (cu impecabilă abordare neo-clasică – aşa cum conceptul creator o cere) şi capacitatea de redare (măiestrită) a numeroaselor elemente şi sugestii de jazz din partitură (nu a lipsit glisando-ul „obligatoriu”); apreciez supleţea integrării în ansamblul orchestral a dialogului cu harpa (Gabriela del Olio, membră a orchestrei), pe ale cărei acorduri calme, dulci, evoluează în primul parcurs sonor; cadenţa – cum altfel decât virtuoză, prin care trece la succesiunile de variaţii ritmice marcate de swing. Relaţia cu corzile şi pianul (John Alley, şi el component al orchestrei engleze) are creativitate; clarinetul relevă o volubilitate agresivă, oferă senzaţia spiritului improvizatoric emblematic jazz-ului, într-o partitură respectată „la notă”. O performanţă a artistului universal care este Aurelian Octav Popa!

Cu cea de a doua pagină a programului, Mozart – Concertul nr.12 în la major pentru pian şi orchestră – Ray Goodman, principal guest conductor al formaţiei, trece suveran într-o altă lume sonoră, de asemenea tonică, graţie iniţial ritmurilor de marş (frecvente în concertele vieneze ale compozitorului). Interpretarea solistică (foarte tânărul Teo Gheorghiu, 17 ani, elveţian, cu origină română) este, ca şi tehnica lui, adecvată vârstei (o notă specială pentru tema părţii a doua, tălmăcită de pianist cu sentiment liric). Dialoguri elegante cu orchestra în Rondo-ul final, dezvoltările contrapunctice puse în valoare de dirijor asigură şi acestei secvenţe succesul, de altfel îndelung aplaudat.

Finalul – muzica de balet Apollon musagète de Igor Stravinsky demonstrează din nou excelenţa orchestrei engleze. Concepută ca „balet alb” – fără efecte scenice, acţiune dramaturgică, muzica concentrează „plăcerea de a se cufunda în eufonia sonoră a corzilor”, cum cerea compozitorul. Aşa a şi fost, prin solo-urile de vioară, de violoncel din dansurile rituale ale muzelor. Alături de alte asemenea momente şi realizarea impecabilă a partiturii ritmice modelată pe metri greceşti (iambi în special, alexandrini) a compus o semnătură muzicală asemeni tuturor celor care construiesc atracţia Festivalului.